

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2003 • τὴν 3ον

Διεύθυνσις Περιηδικῆ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΗΝΕΙΑΣΤΗ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ

«...Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα...» (Ψαλμ. Γ' 1).

Ὁ Χριστός: «Ἦμεῖς δὲ ΒΑΠΤΙΣΘΗΣΕΣΘΕ ἐν ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΠΥΡΙ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας...» (Πράξ. Α' 5).

Ἰωάννης Πρόδρομος: «... Αὐτός ὑμᾶς ΒΑΠΤΙΣΕΙ ἐν ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ καὶ ΠΥΡΙ...» (Ματθ. Γ' 11), (Λουκ. Γ' 16).

Πεντηκοστήν εορτάζομεν σήμερον καὶ ἐπέλευσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τελείωσιν καὶ ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ συμπλήρωσιν τῆς ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι.

Πεντηκοστήν ἐώρταζον καὶ οἱ ἔβραιοι κατ' ἐντολὴν τοῦ, (Λευιτ. ΚΓ' 15), ὅτε παρέλαβον τὸν Δεκάλογον ἐν τῷ Σινᾷ.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν πεντηκοστήν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐπεφοίτησεν τὸ ΠΝΕΥΜΑ τὸ ΑΓΙΟΝ ἐν σχήματι πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ.

Μεγά τὸ Μυστήριον τοῦτο. Ἐκεῖ οὖν ἀναδιδάξω τὸν νοῦν μου καὶ κλίνω με εὐλαβείας γόνατα, ἀνοίγω δὲ τῆς πίστεως τὰ ὄμματα. Διό βλέπω ἐκεῖ μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν ὑπεράρχιον, ἀναρχον, ἀτελεύτητον, ἀπαθιστάτην, πανυπεράγαθον, παντοδύναμον δημιουργὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀόρατων τὸν Πατέρα, ἀρχὴν καὶ πηγὴν καὶ γεννητορὰ τοῦ Υἱοῦ, ἀρχὴν καὶ πηγὴν καὶ προβολέα τοῦ Πνεύματος ἐκ μιᾶς οὐσίας τοῦ Πατρὸς, δύο βλαστούς, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἔχοντας πάντα, ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ, πλην τοῦ ἀγεννητοῦ καὶ ἀνεκπορευτοῦ, διότι μόνος ὁ Πατήρ ἀγέννητος καὶ ἀνεκπόρευτος, ὁ δὲ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς, ὁ μὲν γεννητός, τὸ δὲ ἐκπορευτόν, βλαστοὶ συνάναρχοι, συναἰδι-

οι, ὁμοούσιοι, ὁμοδύναμοι, δημιουργοὶ, συμπαντοκράτορες, συμπροσκυνούμενοι τῷ Πατρὶ καὶ συλλατρευόμενοι, διότι εἰς Θεός, μία οὐσία τῶν τριῶν, μία φύσις, μία δύναμις, μία ἐνέργεια, μία θεότης· Θεὸς ὁ Πατήρ, Θεὸς ὁ Υἱός, Θεὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἰς δὲ μόνον Θεὸς τρισυπόστατος.

Ἄλλὰ πῶς, λέγεις, ἔν καὶ τρία; πῶς δὲ ἔν ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, σαρκούται δὲ ὁ Υἱὸς καὶ μένει ἄσαρκος ὁ Πατήρ καὶ τὸ Πνεῦμα; πῶς ἓνα τὰ τρία, μόνον δὲ τὸ Πνεῦμα πέμπεται καὶ κάθηται ἐφ' ἓνα ἕκαστον τῶν μαθητῶν καὶ πληροὶ αὐτοὺς τῆς θείας αὐτοῦ χάριτος; Ἐγὼ εἶπα ὅτι ἀνοίξας τὰ ὄμματα τῆς πίστεώς μου, εἶδον ταῦτα, σὺ δὲ ζητεῖς μοι τὸ πῶς; ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τῶν Ἁγίων προφητῶν τὰ λόγια καὶ εἰς τῶν θεη-

γόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα «ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα» (Ψαλμ. ρε' 1) σὺ δὲ ζητεῖς παρ' ἐμοῦ ἀπόδειξιν; Ὡς φαίνεται, οὐ διακρίνεις ὅτι ἄλλο ἐστὶν ἢ πίστις καὶ ἄλλο ἢ ἀπόδειξις ἢ πίστις οὐδὲ τὸν νοῦν ἀναγκάζει οὐδὲ τὴν θέλησιν διάζει. Ὅθεν, ἀφοῦ ἀκούσης τὸν λόγον τῆς πίστεως, ποιεῖς ὅ,τι θέλεις, ἢ πιστεύεις καὶ σῶζεσαι, ἢ ἀπιστεῖς καὶ καταδικάζεσαι; ἢ ἀπόδειξις ἀναγκάζει τὸν νοῦν ἵνα πεισθῇ καὶ ἐπομένως ἀρπάζει τὴν ἐξουσίαν τῆς θελήσεως· διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἀπόδειξιν, κἂν μὴ θέλῃς, πείθεσαι· διὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον οἱ πειθόμενοι ὑπὸ τῆς ἀποδείξεως οὐδένα μισθὸν παρὰ Θεοῦ λαμβάνουσι. Ποῖον μισθὸν λαμβάνει ὅστις ἢ μετὰ τὴν γεωμετρικὴν ἀπόδειξιν καταπεισθῇ ὅτι αἱ τρεῖς γωνίαι παντὸς τριγώνου ἴσαι εἰσὶ δυοῖν ὄρθαι, ἢ μετὰ τὴν ἀστρονομικὴν ὅτι ἡ τοῦ ἡλίου ἐκλειψὶς ἐστὶ παρομπτοῦσις τῆς σελήνης μετὰ τὸν ἡλίου καὶ γῆς ἢ μετὰ τὴν φυσικὴν ὅτι πάντα τὰ σώματα φέρονται πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἢ μετὰ τὴν ἱστορικὴν ὅτι ὁ Αἰγυπτῶσις ἱερόναρχησεν εἰς τὴν Ῥώμην ἢ μετὰ τὴν ἠθικὴν ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐστὶν ἐπιπορευεῖς ἐπὶ τὰ πονηρὰ; Οὐδένα μισθὸν λαμβάνεις περὶ τῶν τοιούτων πληροφοριῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πιστευόμενα ὡς ὑπερφύη καὶ ὑπερούσια οὐκ ἐπιδεχονται ὄλικας ἀποδείξεις, διὰ τοῦτο, ὅστις πιστεύσει, ἐκεῖνος γίνεται μακάριος «**μακάριοι οἱ μὴ ἰδότες καὶ πιστεύσαντες**» (Ἰωάν. κ' 29). Μακάριοι, ἐπειδὴ οὐκ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐθελουσίως ἐπίστευσαν. Ἐάν ἢ ἀπόδειξις ἐπειθῆ με πιστεῦσαι, ἐπίστευον ἀναγκαστικῶς καὶ οὐχὶ προαιρετικῶς. Ὅθεν οὐδένα μισθὸν ἐλάμβανον διὰ τὴν πίστιν μου.

Ἄλλὰ πῶς δύναμαι, λέγεις, πιστεῦσαι ὅσα φαίνονται ἀντικείμενα εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νοῦς μου; Τρία καὶ ἓν, τοῦτο εἰς τὸν νοῦν μου οὐ χωρεῖ· πιστεῖω ὅτι οὐ χωρεῖ, διότι οὐδὲ μικρὸν σκεῦος χωρεῖ τὴν θάλασσαν. Ὁ νοῦς σου πολλὰ μικρὸς, ἢ θεότης ἀπειρος, ἐπομένως οὐ χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν σου· ἀλλὰ τί συμπεραίνεις ἐκ τούτου; συμπεραίνεις ὅτι οὐκ ἐστὶ Θεὸς τρισυπόστατος,

ἐπειδὴ οὐ χωρεῖ εἰς μικρὸν σκεῦος. Ἀκούεις παραλόγημα; εἰπέ μοι δὲ σὺ, ὅστις θέλεις κατανοῆσαι τὰ ἀπειρα καὶ ἀόρατα· Καταλαμβάνεις ἄραγε τὰ μικρὰ καὶ ὑποπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθήσεις σου; Ἀναρίθμητα αἰσθητὰ πράγματα οὐ χωροῦσι εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν· ἀλλὰ τί ἐκ τούτου; ἄραγε οὐχ ὑπάρχουσι, ἐπειδὴ ἡμεῖς οὐ καταλαμβάνομεν αὐτά; Ἡμεῖς οὐ κατανοοῦμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ τὸ πῶς βλέπομεν οὐδὲ τὸ πῶς ἀκούομεν οὐδὲ τὸ πῶς ὀσφρανόμεθα οὐδὲ τὸ πῶς γενομεθα οὐδὲ τὸ πῶς ψηλαφῶμεν, κἂν πολλὰ περὶ τούτου λέγωσι καὶ οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νεοὶ φυσιολόγοι. Καταλαμβάνεις ἄραγε πῶς τοῦτο φαίνεται σοι μέλαν, ἐκεῖνο λευκόν, τοῦτο ἐρυθρόν, τὸ ἄλλο ποικιλόχρομον; καταλαμβάνεις τὸ πῶς οὗτος μὲν ὁ ἦχος τέρπεισε, ἐκεῖνος δὲ ἀηδιάζει σε; ἢ πῶς διακρίνεις τὰς φωνὰς καὶ τοὺς τόνους καὶ τῆς φωνῆς τὰ σχήματα; καταλαμβάνεις τὸ πῶς τοῦτο φέροι σοι τὴν αἰσθησὶν εὐωδίας, ἐκεῖνο δὲ δυσωδίας, ἢ πῶς διακρίνεις πᾶσαν ὁσμὴν εἰδικῶς; κατανοεῖς τὸ πῶς διακρίνεις τὸ γλυκὺ, τὸ πικρὸν, τὸ ἀλμυρὸν, τὸ ὀξύ, τὸ στυφνόν; ἢ πῶς αἰσθάνεσαι τὸ σκληρόν, τὸ τραχὺ, τὸ ἀπαλόν, τὸ λεῖον, τὸ στερεόν, τὸ ρευστόν; Καὶ ὅμως θέλεις κατανοῆσαι τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν καὶ τὴν αἰσθησὶν καὶ προσκλαίεσαι ὅτι ὁ νοῦς σου οὐ χωρεῖ τὸ πῶς ὁ Θεὸς ἐστὶν εἰς τρισυπόστατος.

Ἄλλὰ διὰ τί τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸ διακριτικὸν τοῦ νοῦς σου; ἄρα γε, διότι αὐτὸς ἐσυνήθισε κρίνειν ὅτι τὰ τρία εἰσὶ τρία καὶ τὸ ἓν ἐστὶν ἓν. Ἐάν ἡμεῖς ἐπιστεῦομεν ὅτι αἱ τρεῖς ὑποστάσεις εἰσὶ μία ὑπόστασις καὶ ἡ μία οὐσία εἰσὶ τρεῖς οὐσίαι, τότε τοῦτο ἦν ἐναντίον εἰς τὴν συνήθειαν τοῦ νοῦς σου· ἀλλ' ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι αἱ τρεῖς ὑποστάσεις εἰσὶ τρεῖς ὑποστάσεις καὶ ἡ μία οὐσία μία οὐσία· οὗτος δὲ ἐστὶν ἓν μᾶ τῆ οὐσία τρισυπόστατος Θεός, εἰς ὃν πιστεύομεν καὶ ᾧ λατρεύομεν. Ἰδοὺ καὶ ἀμυδρὰ τούτου εἰκὼν καὶ παράδειγμα νοῦς, λόγος, θέλησις **εἰσὶ τρία**, αὐτὰ δὲ τὰ τρία **ἔχουσι μίαν οὐσίαν**, τὴν τοῦ ἀνθρώπου· λόγος ἐνδιάθε-

τος, προφορικός γραπτός **εἰς τρία, μίαν ὁμοῦς ἔχουν φύσιν, τὸν λόγον.**

Ὁμοίως οὐδέ ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ τὸ ἄσαρκον τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματος οὐδέ ἡ πέμψις μόνου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὴν διανομὴν τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ εἶναι ἀλλήλοις ἐναντία. Ἐάν ἐλέγομεν ὅτι ὁ Υἱὸς ἐσαρκώθη καὶ οὐκ ἔσαρκώθη, ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐπέμφθη τοῖς μαθηταῖς καὶ οὐκ ἐπέμφθη, τότε ἦσαν ἐναντία καὶ εἰς τὸν νοῦν ἀχώρητα, ἀλλ' ἡμεῖς κηρύττομεν ὅτι εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐσαρκώθη ὁ Υἱός, ἔμεινε δὲ ἄσαρκος ὁ Πατήρ καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ὅτι μόνον τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, (Ἰωάν. ιε' 26), εὐδοκία τοῦ Πατρὸς ἐπέμψεν ὁ Υἱὸς πρὸς τοὺς ἰδίους μαθητάς. Ταῦτα δὲ οὐδεμίαν ἔχουσι μεταξὺ

ἀλλήλων ἐναντιότητα. Ἐχεις εἰκόνα καὶ περὶ τούτου, ἐάν θέλῃς· εἷς ἔστιν ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς μία τῆς Θεότητος ἡ οὐσία· **τρία εἰς τοῦ λόγου τὰ εἶδη, ἐνδιάθετος, προφορικός, γραπτός, καθὼς τρεῖς αἰθεραρχικαὶ ὑποστάσεις, Πατήρ, Υἱός, Πνεῦμα.** Ὅτι ὁ λόγος οὐ προφέρεται διὰ τοῦ στόματος, ἀλλὰ γράφεται εἰς τὸν Λόγον, ὁ δὲ ἐνδιάθετος καὶ ὁ ἀνεκφώνητος τὸν ἄσαρκον Πατέρα καὶ τὸ ἄσαρκον Πνεῦμα· ὅτε δὲ ὁ λόγος οὐ γράφεται, ἀλλ' ἐκπέμπεται ἐκ τοῦ στόματος, ἤγουν ἐκφωνεῖται, τότε ὁ μὲν ἐνδιάθετος εἰκονίζει τὸν μὴ πεμφθέντα Πατέρα, ὁ δὲ ἀγραπτος τὸν μὴ πεμφθέντα Υἱόν, ὁ δὲ ἐκφωνηθεὶς τὸ πρὸς τοὺς μαθητάς πεμφθέν Πανάγιον Πνεῦμα.

Ἡ ἉΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Ἡ ἉΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἐπάνω: Ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος μετὰ τῆς Θεοτόκου, εὑρίσκεται εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἰς τὴν νῆσον Αἴγιαν.

Ἀριστερά: Ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εὑρίσκεται εἰς τὸ τέμπλον τοῦ ὁμωνύμου ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἰς Αἴγιαν καὶ τὴν προσκυνοῦσι ὁ ἅγιος. Ἡ ἐπάγωγος ἐπένδυσις φέρει ἡμερομηνίαν 15.12.1911. Ἡ εἰκόνα πρέπει νὰ ἔχη ἀγιογραφηθῇ πολὺ ἐνωρίτερον.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΕΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥΣ (...ΟΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ...)

Ἡ αἰρετική θεωρία τῶν νεοφανῶν Χριστομάχων δέν εἶναι τυχαία, ἔχει τίς ρίζες της καί τήν προέλευσίν της, καί οἱ ρίζες της εἶναι γνήσιες οἰκουμενικτικές, προτεσταντικές. Ἰδοῦ διατί:

Οἱ Προτεστάντες ἢ διαμαρτυρούμενοι διεσπάρθησαν ἀπό τόν παπισμό κατά τό χρονικό διάστημα ἀπό τό 1517 ἕως καί τό 1560 περίπου.

Ἀρχικῶς ἦσαν μία ομάδα μέ ἀρχηγόν τόν Λούθηρον, ἀργότερα ἕως διεσπάρθησαν εἰς πολλές «ἐκκλησίας» ὥστε μέχρι σήμερα νά ἔχουν ξεπεράσει τάς 350.

Μία ἐξ αὐτῶν τῶν ομάδων ὀνομάζονται «ΚΕΝΩΤΙΚΟΙ». Οἱ Κενωτικοί ἔχουν κατασκευάσει διάφορες χριστολογικές αἰρέσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι ὅμοιες μέ τίς αἰρέσεις τοῦ Νεστοριανισμοῦ κ.λ.π.

Τί λοιπόν πιστεύουν καί διδάσκουν οἱ «Κενωτικοί» προτεστάνται περί Χριστοῦ;

Οἱ αἰρετικές θέσεις τίς ὁποῖες θά παραθέσωμεν ἔχουν ληρῆ ἀπό ἰδικά των βιβλία, τά ὁποῖα κυκλοφοροῦν ἐδῶ εἰς τήν Ἑλλάδα μετά τό 1980, ἀπ' ὅπου ἔχουν διδαχθῆ, προφανῶς, οἱ νεοφανεῖς Χριστομάχοι - Ἐκκλησιολογοῦντες ἐπ' ὅσον οἱ διδασκαλίες των ὁμοιάζουν σαφῶς.

Οἱ «Κενωτικοί» προτεστάνται δέν πιστεύουν τά ὀρθόδοξα ΔΟΓΜΑΤΑ περί Χριστολογίας τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι «κατεσκεύασαν ἀνθρώπινα θεολογικά ἐργαστήρια»!

Ἀλήθεια τάς ἀπόψεις των Χριστομάχων - Ἐκκλησιολογῶν ποῖα «ἐργαστήρια» τίς κατεσκεύασαν;

Οἱ Κενωτικοί προτεστάνται παρερμηνεύοντες τό πρὸς Φιλιππησίους ἐδάφιον Β' 2-8 «... ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσεν μορφῇ δούλου λαβῶν...» κατεσκεύασαν τίς στανανικές των δοξασίες ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐδιδάχθησαν οἱ σύγχρονοι Χριστομάχοι.

Ἰποστηρίζουν λοιπόν οἱ Κενωτικοί ὅτι κατὰ τήν ἐνσάρκωσίν του ὁ Θεὸς Λόγος πρὶν κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἄφησε τήν θεότητά του, τὰ θεϊκά φυσικά του ἰδιώματα καί ἔγινε ἄνθρωπος. Ἔτσι, κατ' αὐτούς, ὁ Χριστὸς ἦταν μὲν θεῖο πρόσωπο, χωρὶς ὅμως τίς θεϊκῆς ἰδιότητες, τίς ὁποῖες ἀπέκτησεν μετὰ τήν ἀνάληψίν Του!

Εἰς ἄλλῃ ἔκδοσίν των οἱ αἰρετικοὶ Κενωτικοὶ γράφουν: «Ὁ Χριστὸς, ὄχι τὴν θεότητά Του,

ἀφοῦ τίς θεῖες ἰδιότητές Του εἶχε ἀφήσει στὸν Πατέρα, ἀλλὰ στὴν ἀνθρωπότητά Του - ἀνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς - ὡς ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ἁμῶν καί ἄσπιλος, γίνηκε τό ἀπὸ Θεοῦ λῦτρο γιὰ τὸν καθένα».

Ἐπίσης λέγουν ὅτι: «ὁ Θεὸς Λόγος κατὰ τὴν ἐνσάρκωσίν Του καί τό διάστημα τῆς ἐπί γῆς παρουσίας του ἀπαρνήθηκε τὴν αἰωνιότητά Του, τὴν θεϊαν Του ταυτότητα, τὴν πανταχοῦ παρουσίαν Του, τὴν παγγωσίαν Του καί τὴν Παντοδυναμίαν Του» (ἐδῶ μᾶς θυμίζει Κτενά, Ἀλεξόπουλο, πρῶην Γρηγόριον Μεσσηνίας, Χρυσόστομο Τζανή, καί τοὺς σὺν αὐτοῖς).

Συγκεκριμένα ὁ Κτενάς γράφει: «Βέβαια ἀφοῦ δέν εἶναι προαίωνιος τότε δέν εἶναι Θεός, δέν, δέν, δέν κ.λ.π.».

Ἄλλη αἰρετική θεωρία τῶν «Κενωτικῶν»:

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκτᾷ κατὰ τὴν βάπτισίν του τὴν τέλεια συνείδησιν ὅτι ἦταν ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ εἶχε - κατὰ τὴν σάρκωσιν - σῆσει ἢ ὅτι ὁ Χριστὸς δέν εἶχε τὴν τελειότητα ἀπ' ἀρχῆς τῆς γεννήσεώς του, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου του ἀλλὰ τὴν ἀπέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον».

Ἦλα αἰτᾶ, διότι κατ' αὐτούς δέν ἦτο αἰώνιος, μέ τὴν ἔνοιαν δηλαδὴ τοῦ προαίωνιος. Ἐδῶ ἢ Κτενά ἢ Χρυσόστομο Τζανή κ.λ.π. διαβάζει ἢ Κενωτικούς προτεστάντες, βλέπει ἀπόλυτον ταύτησιν, ἀφοῦ οἱ προτεστάντες εἶναι οἱ ρίζες τους.

Ἰδοῦ ποῖοι εἶναι οἰκουμενιστοὶ αἰρετικοί! Διότι ἀρνοῦμενοι τὴν προαἰωνιότητα τοῦ Χριστοῦ ἀρνοῦνται τὴν θεότητά Του τὴν πανταχοῦ παρουσίαν Του, καί ὅλας τὰς φυσικῆς καί θεϊκῆς ἰδιότητας τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὰς ὁποῖας ποτὲ δέν ἔχασεν ὁ ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ ἀκόμη καί κατὰ τὴν ἐνσάρκωσίν Του.

Ὁ Χριστὸς δέν εἶναι ἄνθρωπος θεωθεῖς, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας, ὅστις δέν ἔχασεν ποτὲ τὰς θεϊκῆς φυσικῆς ἰδιότητάς Του καί τὰ θεϊκά Του γνωρίσματα κατὰ τὴν ἐνανθρώπησίν Του.

Ὁ Θεὸς Λόγος κατὰ τὴν ἐνσάρκωσίν Του «ὁ μὲν ἦν διέμενεν ὁ δὲ οὐκ ἦν προσέλαβεν». (Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 29, 19 P.G. 36, 100 A'). Το ὁποῖον σημαίνει ὅτι, ὁ Θεὸς Λόγος κατὰ τὴν ἐνσάρκωσίν Του δέν ἔχασεν κανένα ἀπὸ τὰ φυσικά θεϊκά Του γνωρίσματα καί ἰδιότητάς.

ΕΛΛΩ Η ΠΟΛΙΣ

«Πῆραν τὴν Πόλιν, πῆραν τὴν...»

Θρηνεῖ ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικός λαός ἐπὶ 550 ἔτη τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/πόλεως, τὴν 29ην Μαΐου 1453, καὶ μαζί με τὴν ἄλωσιν τῆς «Πόλης» θρηνεῖ καὶ τὴν «ἄλωσιν» τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ σβῆσιμο τοῦ «Φάρου» τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ Κύριος ἐπέτρεψεν νά γίνῃ ἓνα τέτοιο συγκλονιστικό καὶ φοβερό γεγονός «κρίμασιν οἷς οἶδεν»! καθὼς δὲν εὐρίσκετο ἡ Κων/λις εἰς τὴν καλύτεραν τῆς πνευματικῆν κατάστασιν.

Προδοσίαις ὀρθοδόξων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, προσεγγίσεις καὶ συμπροσευχῆς με τούς παπικούς λατινόφρονας, ἀκόμη καὶ τελεία ὑποταγὴ εἰς αὐτούς εἶχον προετοιμάσει τὸ ἔδαφος διὰ μίαν τοιαύτην καταστροφὴν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ περιφημῆς «αὐλῆς» τῶν εἶχον καταρακυλῆσει εἰς τὸν δυσώδη βούρκο τῆς ἀνηθικότητος, τοῦ ἐγκλήματος, τῆς προδοσίας. Τὸ ἔδαφος ἦτο καλὰ προετοιμασμένον καὶ τὰ θεμέλια τῆς ἄλλοτε ἐνδόξου Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τοῦ Μεγ. Κων/νου, τοῦ Θεοδοσίου καὶ τῶν μεγάλων ἀγίων Πατέρων τῆς Ὀρθοδοξίας, Ἰ. Χρυσόστομου, Μεγ. Φωτίου κ.λ.π. ἦσαν σαθρά. Μήπως ὅμως ὁ «περιούσιος λαός» τοῦ Θεοῦ, ἐκρατεῖτο εἰς τὸ ὕψος τῆς πίστεώς του; Οὔτε αὐτὸ συνέβαινε! Ὁ σοφός Ἰωσήφ Βρυένιος, ὁ διδάσκαλος τοῦ προμάχου τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, εἰς ἐπιστολάς καὶ ὁμιλίας του ἐκφωνηθείσας εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν ἀνακτόρων διεκτραγωδεῖ τὴν διαφθορὰν τὴν

πρὸ τῆς ἀλώσεως ὑπάρχουσαν: «*Τὸ Ἱερατεῖον εἶχεν διαφθαρῆ. Αἱ χειροτονίαι ἐγένοντο ἐπὶ χρήμασι. Τὰ μυστήρια ἐπωλοῦντο σιμωνιακῶς. Μὲ πληρωμὴν ἐδίδοτο ἢ ἄφεσις ἁμαρτιῶν καὶ τὰ Τιμαδῶρα. Ἐπίσκοποι καὶ Κληρικοί ἔζων ἀνήθικον βίον. Οἱ κοσμικοὶ εἶχον ἐκπέσει εἰς ἠθικόν μαρασμόν. Ἐβλασφημεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅρκοι εἰς δημοσίαν διάταξιν. Ἀδιαφορία πλήρης διὰ τὸν πτωχόν συνάνθρωπον. Ἐλλειψὶς ἠθικῆς ζωῆς πρὸ τοῦ γάμου καὶ ἀποφυγὴ τεκνογονίας ἐμάστιζον τὴν κοινωνίαν».*

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω «γενικῶς» ἀναφερομένων αἰτιῶν ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος νά «ἀλωθῇ» ἡ Πόλις, διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ὅλα αὐτὰ τί μᾶς ἐνθυμίζουν; Μήπως δύνανται νά συγκριθοῦν με τὴν ἐποχὴν μας; Μήπως ταυτιζόμεθα με τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν κατάπτωσιν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς; ἢ μήπως εἴμεθα σήμερον εἰς δεινότεραν θέσιν πνευματικῆν, Ἀλλοίμονον! Δὲν γνωρίζομεν ποίαν πνευματικὴν «ἄλωσιν» μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Κύριος σήμερον!

Τὸ χρονικόν τῆς ἀλώσεως εἶναι γνωστόν εἰς ἡμᾶς ἐκ τεσσάρων ἱστορικῶν συγχρόνων με τὸ γεγονός. Τοῦ Γεωργίου (Σ) Φραντζῆ, τοῦ Δούκα, τοῦ Λαόνικου Χαλκοκονδύλη καὶ τοῦ Μιχαὴλ Κριτοβούλου. Ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ὁ Σφραντζῆς, ἦτο καὶ αὐτόπτης μάρτυρας εἰς τὴν ἄλωσιν καὶ ἡ μαρτυρία του ἔχει ξεχωριστὴ σημασία διὰ τὴν ἱστορίαν.

Ἡ Πόλις ὅπως προείπομεν, δὲν

άλώθηκε εις τήν πραγματικότητα τό 1453, από τόν Μωάμεθ τόν Πορθητή. Ἡ χρονία ἐκείνη ἦτο ἀπλώς ἡ ληξιαρχική πράξις θανάτου τῆς. Ἡ ἄλωσις εἶχε ἤδη ἀρχίσει ἀπό τό 1054 ἀπό τήν διάσπασιν καί τήν διαίρεσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τόν Πάπαν. Ἀπό τό 1054, ὅπου ἐγινε τό μεγάλο σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς Ὀρθόδοξον Ἀνατολικήν, Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί εἰς Δυτικὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν. Συνεχίσθη τό 1204 ἀπό τήν παπικὴν «φραγκιά», ἡ ὁποία ἔστειλε τοὺς σατανοφύχους Σταυροφόρους ὡς δῆθεν ἐλευθερωτάς, τῶν ἁγίων τόπων, ἀπό τοὺς κατακτητάς των καί ἐκεῖνοι ἐτσάκισαν καί βεβήλωσαν καί ὄλην τήν αὐτοκρατορίαν περισσότερο ἀπό τοὺς βαρβάρους Μωαμεθανούς. Οἱ Φράγκοι τοῦ Πάπα ἤλθον εἰς τήν Ἀνατολήν νά ὑποτάξουν τήν ψυχὴ τῆς, περισσότερο ἀπό τήν Τουρκία πού ἐζήτη τό ἔθνικό κορμί τῆς καί τόν πλοῦτον τῆς. Ἡ Πόλις εἶχε φραγκέψει μέ τήν διεΐσθυσιν ἀλλοφύλων καί ἀλλοψύχων εἰς τήν διοίκησιν καί εἰς ὄλον τόν κρατικόν μηχανισμόν.

Συνεχίσθηκε ἡ ἄλωσις καί τό 1437-38, μέ τήν ἐπάρατον Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας καί Φεράρας, ἐπί αὐτοκράτορος Ἰωάννου Η' Παλαιολόγου, πατριάρχου Κων/λεως Ἰωσήφ Β' καί πάπα Ρώμης Εὐγενίου Δ', κατὰ τήν ὁποίαν ἀπεμπόλησαν κάθε «ιερόν καί ὅσιον» τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑποτάσσοντες αὐτήν μέ τό παράνομον «ένωτικόν» των εἰς τήν παντόφλαν τοῦ πάπα. Τότε ἐνεφανίσθη ἡ λαμπρά μορφή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ, ὁ ὁποῖος ΜΟΝΟΣ, πρὸς μεγάλην ἀπογοήτευσιν καί πίκραν τῶν παπικῶν, προσεπάθησε νά συγκρατήσῃ τήν πνευματικὴν ἄλωσιν, μὴ ὑπογράψας τήν ἔνωσιν καί δεσώθη αὐτῷ ἡ ὀρθοδοξία.

Παραλείπομεν ὅλα τὰ λοιπὰ διαδο-

χικά στάδια, τῶν συνεχῶν πολιτικῶν, θρησκευτικῶν καί ἠθικῶν ἀλώσεων, τῶν προηγθέντων τῆς τελειωτικῆς, διὰ νά διηγθῶμεν δι' ὀλίγων τὰ διαδραματισθέντα γεγονότα αὐτῆς, δηλαδή τῆς ἀλώσεως τοῦ 1453, τὰ ὁποῖα ἔχουν οὕτως:

Ἐπτὰ ἐβδομάδες πρὶν τήν τελικὴν πτώσιν, ὁ ἐχθρὸς πολιορκεῖ τήν Πόλιν μέ κανόνια παρατεταγμένα, κατὰ μῆκος τῶν χερσαίων τειχῶν καί τήν βομβαρδίζει ἀσταμάτητα. Ἐξ ἀνατολῶν πολιορκεῖται ἀπὸ τόν Κεράτιον, ὅπου κατάφερε ὁ Σουλτάνος νά εἰσβάλῃ μέσω μιᾶς διόδου - ξυλίνης ὁδοῦ ἀλειμμένης μέ λιπαράς οὐσίας, ἀπ' ὅπου πέρασαν 70 τουρκικά πλοία. Τὰ τρόφιμα λιγιστεύουν, ὁ στρατός ἐξαντλεῖται, καθὼς 5.000 στρατιῶται νηστεῖς, πολεμοῦν μέ 150.000 τουρκικόν στρατόν ξηρᾶς καί 11 καράβια πολεμοῦν μέ 400 καί πλέον ἐξοπλισμένας φρεγάτας. Εἰς τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας συμπεριλαμβάνονται ὡς ἐθελονταί 2.000 Γενουάτες καί Βενετοί ὑπὸ τόν Ἰωάννην Ἰουστινιανὴν.

Τὴν 27ην Μαΐου καί ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπαλλήλους πολιορκίας, ὁ Μωάμεθ, ζητεῖ ἀπὸ τόν Κων/νο τήν παράδοσιν τῆς πόλεως. Καί τότε λαμβάνει τήν περίφημον ἀπάντησιν: **«Τό δέ τήν Πόλιν σοι δοῦναι, οὐκ ἐμὸν ἐστίν, οὐδ' ἄλλου τινός τῶν κατοικοῦντων ἐν αὐτῇ. Κοινῇ γάρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καί οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».** Ἦτο μῆπως ἡ φωνὴ τοῦ Λεωνίδα πρὸς τοὺς Πέρσας καί τόν Ξέρξη εἰς τήν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν: «Μολὼν λαβέ»; ἢ ἦτο ἡ μεγάλη ἀπόφασις τῆς πυρακτωμένης καρδιάς, τῆς ἀκαταλύτου δυνάμεως, τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνος Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ;

(Συνέχεια εἰς τό ἐπόμενο)

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Κατά τους μήνες Μάιον και Ιούνιον επανηγύρισαν οί κάτωθι Ιεροί ναοί εις τόν έορτασμόν τών όποίων συμμετείχεν ό Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος.

Ή από τήν πανήγυριν του παρεκκλησίον τών Τριών Άγιών Πατέρων τής Χίου, Νικήτα, Ιωσήφ και Ιωάννον οίτινες έορτάζουν τήν 20ήν Μαΐου, εις Ή. Μονήν Άθηνάων Κορινθίας.

Ή έορτή τής άγίας Τριάδος έφέτος συνέπεσεν τήν 3ην Ιουνίου και πανηγύριζεν ό όμώνυμος Ήερός Ναός εις τόν Δομοκόν Λομίας, όπου και αυτήν προσήλθεν πλήθος πιστών από Άθήνα, Θεσσαλονίκη και Θεσσαλία. Δύο στιγμιότυπα από τήν ενλόγησιν τών όρτων υπό του Παναγιωτάτου εις τήν αλληλήν του Ιερού ναού και έντός του Ήερού Ναού μέ τούς Ιερείς π. Σεραφεΐμ και π. Νικόλαον Ζαρδούκιαν.

Ή έορτή τών Άγιών Πάντων συνέπεσεν έφέτος τήν 9ην Ιουνίου. Όπως κάθε χρόνο πανηγύριζεν ό Ή. Ν. Άγιών Πάντων εις Νάουσαν και εις τήν έορτήν προσήλθεν πλήθος πιστών άπ' όλην τήν Ελλάδα: Μακεδονία, Θράκη, Θεσσαλία, Άθήνα και Πελοπόννησον. Μετά τήν θείαν Λειτουργία ένέγιντο ή καθιερωμένη περιφορά τής εικόνας τών Άγιών Πάντων άπ' όπου και ή φωτογραφία και παρετέθη πλουσία φιλοξενία εις τούς πιστούς.

Εις τό χωρίον Σταυροδρόμιον Σερρών έχει άνοικοδομηθή Ή. Ναός έπ' όνόματι τής Άγίας Τριάδος. Τήν 10ην Ιουνίου ήμέραν Κυριακήν έτελέσθη ή Θεία Λειτουργία υπό του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομου, καθώς, τήν κυριακήν ήμέραν τής έορτής, δέν επανηγύριζεν. Παραπλεύρως στιγμιότυπον από τήν Θείαν Λειτουργία.

Η ΠΕΤΡΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ Πέτρα τῆς Πίστεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς ὠκοδομήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του, κατὰ τὸν λόγον Του, «ἐπὶ ταύτῃ πέτρα ὠκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» (Ματθ. 16Τ', 18), δὲν εἶναι ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ἀλλὰ ἡ ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου ὅτι «σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος» (Ματθ. 16Τ', 6).

Οἱ Παπικοί, ἵνα ἀντλήσωσιν τὸ ἀντικληρονομαστικὸν κατ' οὐσίαν πρωτεῖον τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ ποιήσωσιν ἕναν ἄνθρωπον, ἕναν θνητὸν, κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, διαβάλλουσι, πρὸς ἴδιαν καταδίκην, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ διαστρέφουσι τὸν λόγον τοῦ Λόγου. Ἀντὶ τῆς Ἀγιοτριαδικῆς ἀποκαλιφθείσης εἰς τὸν Πέτρον ἀληθείας, ἣν ὁ μαθητὴς ὠμολόγησεν καὶ ὁ διδάσκαλος ἀσάλευτον τῆς Ἐκκλησίας Πέτρον κατέδειξεν, οἱ ἀντίθετοι κοινολογοῦσιν ἄνθρωπον θνητὸν εἶναι κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιαστήν, ἦτοι, τὸν Πέτρον καὶ τοὺς, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, διαδόχους τοῦ ἀποστόλου. Ὅμως τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν δύναται νὰ ἐκπηγάσῃ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος.

Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἐκχωρεῖ πρωτεῖον εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, οὔτε, κατ' αὐθαίρετον ἐπέκτασιν, εἰς τὸν ἐκάστοτε ἐπίσκοπον Ρώμης. Ἀπ' ἐναντίας, ἀπὸ μίαν προσεκτικὴν ἀναγνώσιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ χωρίου προκύπτει ὅτι:

Α) Ἡ Πέτρα ἐφ' ἧς ἡ Ἐκκλησία ὠκοδομητο δὲν εἶναι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀλλὰ ἡ ὁμολογία του.

Β) Ἡ ὁμολογία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου δὲν εἶναι προφορικὸς τις λόγος ἀνθρώπου τι-

νός, ἀλλὰ τὸ πλήρες περιεχόμενον τοῦ λόγου αὐτοῦ, δηλαδὴ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος.

Γ) Πέτρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πίστεως εἶναι τελικῶς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς τῆς Ἀληθινῆς Πέτρας ὠκοδομεῖται ὡς ἄλλος λίθος τὸ ἄρμυστος πᾶς, ὁ λόγῳ καὶ ἔργῳ, ὁμολογῶν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου τὴν Ἀλήθειαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος.

Δ) Ἡ ἀποκάλυψις τῆς Ἀληθείας αὐτῆς τῆς ὠκοδομοῦσης τὴν Ἐκκλησίαν ἔχει Ἀγιοτριαδικὸν χαρακτῆρα, διότι ὁ ἐν οὐρανοῖς Πατὴρ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποκαλύπτει εἰς τὴν γῆν **ΟΤΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ Ο ΣΥΝΑΪΔΙΟΣ.**

Ἰδοὺ τὸ συγκεκριμένον χωρίον τοῦ Εὐαγγελίου, κατὰ Ματθαῖον 16Τ', 15-20:

15 «λέγει αὐτοῖς ὁμεις δε τίνα με λέγετε εἶναι:

16 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων Πέτρος εἶπε: **σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος.**

17 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

18 καὶ γὰρ, δὲ σοι λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ ὠκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾄδου οὐ καταχύσουσιν αὐτῆς.

19 καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὅ ἐάν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὅ ἐάν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

20 τότε διςτελειτα τοίς μαθηταίς αυτού ίνα μηδενί είπωσιν ότι αυτός έστιν Ιησοός ο Χριστός.

Είς τόν στίχον 15, ο Διδάσκαλος έρωτά τούς μαθητάς, ίνα και αυτούς διδάξη, αλλά και ήμάς, περί τής ταυτότητός Του.

Είς τούς στίχους 16 και 18, διδασκόμεθα τήν αλήθειαν ότι ο Ιησοός είναι ο Χριστός ο Υίός του Θεού, έν και τό αυτό Πρόσωπον.

Είς τόν στίχον 17, ο Διδάσκαλος φανερίωνι τόν τρόπον του μαθήματος τής αληθείας ταύτης, ότι δέν πρόκειται περί έμπειριωός και διά πεπερασμένων μέσων άποικτηθείσης γνώσεως, αλλά περί μυστικής άποκαλύψεως, ήν ο Θεός Πατήρ έξ ούρανού είργάσατο Πνευματικώς. Διά τής όδοϋ τών πέντε αισθήσεων είναι άδύνατον νά γνωρίση τις ότι ο άνθρωπος Ιησοός είναι ο Χριστός, ο Υίός του Θεού ως άνθρωπου, είναι άποκάλυψις Πατρός έν Πνεύματι Αγίω. Όπως ή Σάρκωσις του Υιού και Λόγου εγένετο εκ Πνεύματος Αγίου εϋδοκία του Πατρός ούτω και ή εις τούς ανθρώπους πίστωσις τής γνώσεως του σαρκωθέντος Υιού συντελείται εκ Πατρός έν Πνεύματι Αγίω. Η Αγία Τριάς πάρεστι και εις τήν πραγμάτωσιν και εις τήν άποκάλυψιν του Μυστηρίου τής Θείας ενανθρωπήσεως. Η εις Χριστόν πίστις άποτελεί άποκάλυψιν με χαρακτηρισά Αγιοτριαδικόν.

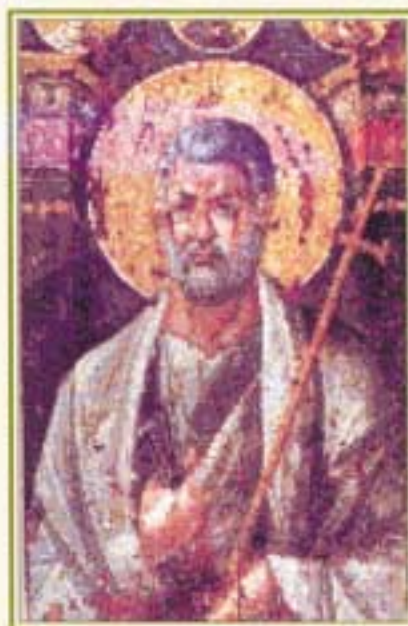
Είς τόν στίχον 18, αυτή ή πιστωθείσα γνώσις του Ιησοϋ ως Χριστού, ως Υιού του Θεού, ή Αγιοτριαδικώς άποκαλυφθείσα, καταδεικνύεται υπό του ίδιου του Κυρίου ως θεμέλιον τής Έκκλησίας, τής υπ' Αύτου και επ' Αύτω οικοδομημένης, τής μη παρερχομένης εις τόν αιώνα.

Είς τόν στίχον 19, τέλος, κηρύσσεται τό μέγεθος τής εξουσίας τής Έκκλησίας, ως έχούσης

τό δεσμείν και λύειν επί τής γής κατά τρόπον οστις ισχύει και έν ούρανοίς: ως νά συνέπιπτον ή είσοδος εις τήν Έκκλησίαν και ή είσοδος εις τήν βασιλείαν των Ούρανων, **εδόθησαν παρά του Κυρίου αι κλεις τής Βασιλείας εις τάς χείρας τής Έκκλησίας.**

Ίνα μη συντηρήται δέ ή πλάνη των Παπικών, διά στρεβλής αναγνώσεως του άνωτέρου στίχου, ότι τοιαύτη εξουσία εδόθη τω Πέτρω μόνο και οίχι πάση τη Έκκλησία, αναγνωσθήτωσαν τά αυτά υπό του Κυρίου σύμπασι τοίς άποστόλοις λεχθέντα και χαρισθέντα:

«*Αμήν λέγω υμίν, όσα εάν δήσητε επί τής γής, έσται δεδεμένα έν τω ούρανω, και όσα εάν λύσητε επί τής γής, έσται λελυμένα έν τω ούρανω*» (Ματθ. ΙΙΙ', 18) και «*αν τινων άρτήτε τάς άμαρτίας, άφίενται αυτοίς, αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται*» (Ιωάν. Κ', 23).

Ο Απόστολος Πέτρος κρατών τάς κλεις τής Βασιλείας του Θεού. Άνωθεν, ο Άγ. Ιωάννης, ο Κ.Η.Ι.Χ., και ή Παναγία. (Μονή Αγίας Αικατερόνης Σινά, Έργον 548-560 μ.Χ.).

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

τόν Παντοκράτορα Χριστόν, δηλ. ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ, μετά της Θεοτόκου και πάντων τῶν ἀγγέλων και ὄλων τῶν ἀπ' αἰῶνων Ἁγίων Πάντων.

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ εἰκόνα αὐτή τῆς Ἁγίας Τριάδος μετά τῆς Θεοτόκου εὐρίσκεται εἰς τήν Μονήν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου εἰς Βηθανίαν τῶν Ἱεροσολύμων. Εἶναι φορητή και ἔργον τοῦ περασμένου αἰῶνος ἀγιογραφημένη εἰς τήν Χίον.